

Publicerad 2021-12-11 09:41 av Knark

Fritt fall

Svart musik på en blå tundra. Himlen är en slöja fastspänd i norrsken. Land av eld.
Ur suckande gråt slingrar - vad ishjärtat slås att berätta.

Som en djinn sjuder förhoppningen om människan, att befria sig själv från allt mänskligt. Ett med horisonten lyser vattnet under isen. Demonen lutar huvudet, ler.

Ingen kommer härifrån levande.

Den svarta pricken är inte längre du, du är skutan i horisonten som sakta försvinner i ett mörker.

Där du träder in i ett hjärta som inte är ditt.

Barnet födde sig själv såg hur han blev vuxen blev bränd vart han än gick. Nätterna blev längre knackade på något evigt. Glömde sig själv. Återföddes som ett barn. Såg hur han blev vuxen - fastlåst i en syn; statyn av Lucifer som slås med sig själv långt inuti jorden.

Fryst magma kan förväxlas med människan.

Och födelsen kan ses i stjärnbilder, där gudarna speglar sig i människan.

En glittrande fisk lyser i grunt vatten jagar ljuset. Morgonen lägger locket på och lyssnar - upphöjda armar inifrån och tusentals röster som får en att tänka på havets brus.

Snäckan har formats genom tiden, där människan bor och drömmer.

De första solstrålarna som tittar in genom spiralens gångar - är barnet som lyfter upp snäckan och leker vid strandkanten.

Ett fotografi av barndomen så blekt att det skulle kunna vara din egen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knark med Poeter.se id #45878 innehar upphovsrätten